

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia SO Alina Gąsior
Protokolant	Beata Gurdziołek

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2020 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w W.

przy udziale interwenienta ubocznego B. Ś.

o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę

- zasądza od pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. na rzecz powódki J. K. kwotę 40.000,00 (czterdzieści tysięcy 00/100) złotych tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 marca 2019 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. na rzecz powódki J. K. kwotę 10.000,00 (dziesięć tysięcy 00/100) złotych tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 marca 2019 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. na rzecz powódki J. K. kwotę 11.000,00 (jedenastęście tysięcy 00/100) złotych tytułem skapitalizowanej renty za okres od 1 czerwca 2017 roku do 31 marca 2019 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 marca 2019 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. na rzecz powódki J. K. kwotę po 500,00 (pięćset 00/100) złotych miesięcznie tytułem renty płatnej do 10- ego dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminu płatności , poczynając od dnia 1 kwietnia 2019 roku i na przyszłość ;
- oddala powództwo w pozostałej części ;
- nakazuje ściągnąć od pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 3.350,00 (trzy tysiące trzysta pięćdziesiąt 00/100) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 391,00 (trzysta dziewięćdziesiąt jeden 00/100) złotych tytułem wydatków od uwzględnionej części powództwa;
- nie obciąża powódki J. K. kosztami sądowymi od oddalonej części powództwa;

8. znosi wzajemnie między stronami koszty procesu.

SSO Alina Gąsior

Sygn. akt I C 929/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 lipca 2019 r. powódka J. K., reprezentowana przez pełnomocnika, wniosła o zasądzenie od pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. na rzecz powódki:

1. kwoty 49.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną wskutek śmierci siostry K. S. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 marca 2019 roku do dnia zapłaty,
2. kwoty 15.000 zł tytułem odszkodowania za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej wskutek śmierci siostry K. S. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 marca 2019 roku do dnia zapłaty,
3. kwoty 12.146,40 zł tytułem skapitalizowanej renty alimentacyjnej za okres od 1 czerwca 2017 roku do 31 grudnia 2017 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 marca 2019 roku do dnia zapłaty,
4. kwoty 21.787,20 zł tytułem skapitalizowanej renty alimentacyjnej za okres od 1 stycznia 2018 roku do 31 grudnia 2018 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 marca 2019 roku do dnia zapłaty,
5. miesięcznej renty alimentacyjnej w kwocie 1.944 zł płatnej do 10-go dnia każdego miesiąca wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności, począwszy od 1 stycznia 2019 roku i na przyszłość,
6. kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż w dniu 25 maja 2017 r. w miejscowości Ż. K. S. została śmiertelnie potrącona przez kierującego motocyklem B. Ś., który nie posiadał ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, a wobec którego wydano prawomocny wyrok skazujący. Powódka podała, że K. S. była siostrą powódki, zaś jej śmierć wywołała u powódki głębokie i dotkliwe przeżycia. Powódka zgłosiła szkodę pozwanemu, który uznał swoją odpowiedzialność i przyznał jej kwotę 21.000 zł tytułem zadośćuczynienia. W ocenie powódki kwota ta jest nieadekwatna do poniesionej przez nią krzywdy. Ponadto śmierć siostry pozbawiła powódkę opieki i wsparcia materialnego siostry, ponieważ powódka nie posiada dzieci, a jej mąż zmarł znacznie wcześniej. Powódka w zakresie żądania renty z tytułu pogorszenia oszacowała, iż zmarła świadczyła opiekę na rzecz powódki w wymiarze 4 godz. dziennie, co przy uwzględnieniu minimalnego wynagrodzenia przyjmowanego dla każdego roku oddzielnie stanowi równowartość kwoty 12.146,40 zł dla 2017 r. (7 m-cy x 30 dni x 4 godz. x 14,46 zł/h), 21.787,20 zł dla 2018 r. (12 m-cy x 30 dni x 4 godz. x 15,13 zł/h), a także od 1 stycznia 2019 uzasadnia rentę miesięczną za 2019 r. w wysokości 1.944 zł (30 dni x 4 godz. 16,20 zł/h). Ponadto powódka na skutek śmierci utraciła wsparcie duchowe i stabilizację życiową, co spowodowało dodatkowo pogorszenie stanu zdrowia, na skutek czego powódka żąda dodatkowo odszkodowania z tytułu pogorszenia sytuacji życiowej. Pozwany dotychczas wypłacił powódce kwotę 5.000 zł z tytułu odszkodowania, jednak kwota ta w ocenie powódki jest niewystarczająca.

W odpowiedzi na pozew pozwany Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Pozwany wskazał, iż wypłacona dotychczas kwota jest adekwatna do doznanej przez powódkę krzywdy i wyczerpuje roszczenia wobec pozwanego. Pozwany podał, iż żądana przez powódkę kwota zadośćuczynienia jest rażąco wygórowana, zwłaszcza biorąc pod uwagę wiek poszkodowanej w chwili zdarzenia (80 lat) oraz samej zmarłej (72 lata), ponadto powódka nadal posiada osoby bliskie – trzy siostry i siostrzeńców. Natomiast w odniesieniu do żądania renty pozwany podał, iż siostry powódki były zobowiązane do alimentacji w takim samym stopniu jak zmarła, ponadto świadczenie pomocy zmarłej na rzecz powódki wynikało z umowy dożywocia zawartej między nimi, a także, iż zmarła nie posiadała sytuacji majątkowej

pozwalającej jej na świadczenie pomocy materialnej powódce. Pozwany zakwestionował również świadczenie pomocy pielęgnarskiej przez zmarłą, podnosząc, iż powódka miała możliwość skorzystania z opieki oferowanej przez pobliski (...) w Ż.. W ocenie pozwanego powódka nie wykazała pogorszenia sytuacji życiowej, tym bardziej, iż roszczenie odszkodowawcze z tytułu pogorszenia sytuacji życiowej posiada charakter materialny. Pozwany zakwestionował także sposób wyliczenia odsetek, wskazując, iż należą się one od dnia wyrokowania. Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł również o przypozwanie B. Ś., który był sprawcą zdarzenia.

W dniu 27 listopada 2019 r. do sprawy przystąpił interwenient uboczny B. Ś., który przyłączył się do stanowiska pozwanego. Ponadto podniósł zarzut przyczynienia się zmarłej do powstania szkody, wskazując, iż przejeżdżała ona rowerem w poprzek jezdni tuż przed nadjeżdżającym motocyklem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 maja 2017 roku, około godziny 17.45 na ul. (...) w miejscowości Ż., kierujący motocyklem marki Y. o numerze rej. (...) B. Ś. potracił przechodzącą przez jezdnię K. S.. B. Ś. nie posiadał uprawnień do kierowania motocyklem, poruszał się z prędkością ok. 96,4 km/h przekraczając dozwoloną administracyjnie prędkość 50 km/h oraz opóźnił podjęcie manewru hamowania o około 1,5 s. K. S. przechodziła z lewej na prawą stronę jezdni prowadząc rower. Wskutek potracenia, K. S. doznała wielonarządowych obrażeń ciała, skutkującymi śmiercią na miejscu zdarzenia.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim prawomocnym wyrokiem z dnia 20 marca 2018 roku wydanym w sprawie sygn. akt IIK 779/17 uznał B. Ś. uznał za winnego czynu wyczerpującego znamiona art. 177 § 2 kk. Sąd przyjął, iż sprawca umyślnie naruszył zasady ruchu drogowego.

/dowód: wyrok SR w Tomaszowie Maz. II K 779/17 k.18-19/

Taktyka jazdy kierującego motocyklem marki Y. o nr rej. (...) B. Ś. była nieprawidłowa. Motocyklista poruszał się z prędkością niemal dwukrotnie przekraczającą wartość administracyjnie dozwoloną.

Motocyklista spóźnił się z podjęciem manewru hamowania o około 1,5 s.

Motocyklista, jadąc z prędkością administracyjnie dozwoloną, nie musiałby podejmować żadnych działań obronnych. Piesza w takim przypadku zdążyłaby zejść z toru ruchu motocykla i do wypadku by nie doszło.

Przyczyną zaistnienia wypadku było nieprawidłowe postępowanie motocyklisty polegające na jeździe z nadmierną prędkością.

Piesza K. S. mogła uniknąć wypadku odstępując od przechodzenia przez jezdnię po dostrzeżeniu jadącego motocykla. Nie miała ona jednak możliwości dokonania właściwej oceny prędkości z jaką poruszał się motocykl.

/dowód: opinia k.168-185/

K. S. była siostrą powódki. Różnica wieku między nimi wynosiła 8 lat

/dowód: odpisy aktów stanu cywilnego k.21, k.22/

W chwili wypadku K. S. była wdową i miała dzieci. Była sprawna i zdrowa. Uchodziła za osobę dynamiczną, dużo jeździła na rowerze.

/dowód: zeznania świadka A. S. (1), płyta k.110, protokół k.108-109 zeznania G. S., protokół k.124-124v/

Powódka ma jeszcze brata w wieku 78 lat i dwie siostry w wieku 72 lat i 68 lat. Powódka jest wdową i nie ma dzieci.

W chwili śmierci siostry powódka miała 80 lat.

/bezsporne/

Powódka mieszkała w starym drewnianym domu, w którym jest pokój i kuchnię. Nie ma w nim toalety z uwagi na brak odpływu. Dom jest nieocieplony, trzeba przynosić drewno, by w nim napalić.

/dowód: zeznania świadka A. S. (1), płyta k.110, protokół k.108-109, zeznania świadka J. W. (1), protokół k.123v-124, zeznania G. S., protokół k.124-124v/

K. S. mieszkała w odległości 3 km. Przyjeżdżała do powódki rowerem co najmniej 2 razy w tygodniu, ale były okresy, że przyjeżdżała codziennie. W czasie pobytu u powódki sprzątała, myła okna, gotowała, zabierała rzeczy do prania, ale też rozmawiała z nią. Zdarzało się, że przyjeżdżała w środku nocy, gdy powódka dzwoniła do niej, mówiąc, że wzrastało jej ciśnienie. K. S. robiła zakupy dla powódki albo zabierała ją, by zrobiły je razem, przy czym torby z zakupami nosiła siostra powódki. K. S. jeździła z powódką do lekarza psychiatry albo ortopedy, woziła ich często córka zmarłej.

Były plany, że w przyszłości powódka przeniesie się do zmarłej do domu i tam będzie zamieszkać. Powódka chciała być pochowana przez siostrę.

/dowód: zeznania świadka A. S. (1), płyta k.110, protokół k.108-109, zeznania świadka J. W. (1), protokół k.123v-124, zeznania G. S., protokół k.124-124v/

K. S. otrzymywała emeryturę na poziomie 1.200- 1.300 zł miesięcznie.

/dowód: zeznania świadka A. S. (1), płyta k.110, protokół k.108-109/

Powódka była bardzo związana z siostrą. Razem brały udział w uroczystościach rodzinnych, w uroczystościach senioralnych, chodziły do kościoła, spotykały się na rynku. Powódka często odwiedzała siostrę, przychodziła na śniadanie albo zostawała u niej na noc. Przyjeżdżała autobusem lub samochodem z sąsiadem.

K. S. straciła męża 23 lata temu, a powódka rok później.

/dowód: zeznania świadka A. S. (1), płyta k.110, protokół k.108-109, zeznania G. S., protokół k.124-124v/

Powódka mocno przeżyła śmierć siostry, była w bardzo złym stanie psychicznym. Nasiliły się u niej przewidzenia i omamy. Powódka czuje się osamotniona.

/dowód: zeznania świadka A. S. (1), płyta k.110, protokół k.108-109, zeznania świadka J. W. (1), protokół k.123v-124, zeznania G. S., protokół k.124-124v/

Po śmierci K. S. siostra powódki J. W. (2) odwiedzała powódkę średnio raz na tydzień lub dwa tygodnie. Wcześniej bywała u niej rzadziej. J. W. (1) mieszka w Ł.. Pozostałe rodzeństwo również.

/dowód: zeznania świadka J. W. (1), protokół k.123v-124/

Powódka leczy się w (...) od 20.02.2015 r. z rozpoznaniem: organiczne zaburzenia osobowości i nastroju. Powódka stawiała się na wizyty w obecności siostry.

Powódka od 2015 roku leczy się również w Poradni Ogólnej z powodu nadciśnienia tętniczego i cukrzycy typu II.

/dowód: dokumentacja medyczna (...) k.28-k.32v, dokumentacja medyczna Poradni Ogólnej k.33-50v/

Do lipca 2017 r. stan powódki był stabilny. Poprawił się sen, nastrój, aktywność. Powódka negowała lęki. Po lipcu 2017 r. na skutek śmierci siostry i zarazem opiekunki stan powódki uległ zauważalnemu pogorszeniu. W tym okresie powódka podawała złe samopoczucie, smutek, bezsenność. Pojawiły się kłopoty z pamięcią. Kontakt z powódką był utrudniany, była rozwlekła w wypowiedziach, w obniżonym nastroju.

Od grudnia 2018 r. dodatkowo występuje u powódki otępienie bliżej nieokreślone łagodne. Wymaga stałej opieki psychiatrycznej.

/dowód: zaświadczenie o stanie zdrowia z dnia 15 stycznia 2019 r. k.27/

Powódka była leczona z powodu niewydolności krążenia, cukrzycy t.2, nadciśnienia tętniczego oraz miażdżycy, a także wymaga stałej opieki i jest niezdolna do samodzielnego funkcjonowania.

/dowód: zaświadczenie lekarskie z 31.12.2018 r. k.27/

Powódka nie jest w stanie wykonywać bieżących czynności życia codziennego, wymaga pomocy osób trzecich w wymiarze dziennym co najmniej 6 godz.

/dowód: opinia biegłego kardiologa k.140-142/

Umową sporządzoną w formie aktu notarialnego w dniu 25 listopada 1988 r. A. i J. K. przekazali nieodpłatnie K. S. gospodarstwo składające się z zabudowanej nieruchomości rolnej położonej we wsi G., gm. Ż. o pow. 3 ha i 35 a, składającej się z działek nr (...) w trybie ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i ich rodzin (Dz. U. nr 40, poz. 268).

K. S. na nabytej nieruchomości ustanowiła na rzecz A. i J. K. dożywotnio i nieodpłatnie służebność osobistą polegającą na prawie korzystania z całego domu mieszkalnego oraz czwartej części zabudowań gospodarczych.

/dowód: akt notarialny Rep. (...) k.133-134v/

Powódka pobiera emeryturę rolniczą przyznaną bezterminowo. Dodatkowo otrzymuje dodatek pielęgnacyjny oraz ryczałt energetyczny.

Na dzień 13 lutego 2019 r. wysokość świadczenia emerytalnego wynosiła 1.029,80 zł brutto, zaś dodatek pielęgnacyjny 215,84 oraz ryczałt energetyczny 168,71 zł. Po odjęciu podatku w wysokości 59 zł i składki na NFZ w wysokości 93 zł, powódka otrzymywała 1 262,35 zł.

/dowód: zaświadczenia KRUS k.56, k.57/

Powódka z tytułu emerytury uzyskała dochód: w 2016 r. w wysokości 11.532,80 zł, w 2017 r. w wysokości 11.923,98 zł, w 2018 r. w wysokości 12.298,00 zł.

/dowód: zeznania podatkowe k.58-58v, k.59-59v, k.60-61/

Sprawca wypadku kierujący motocyklem marki Y. o numerze rej. (...) nie posiadał obowiązkowego ubezpieczenia OC pojazdów mechanicznych.

/bezsporne/

Powódka zgłosiła szkodę pozwanemu za pośrednictwem Towarzystwa (...) SA pismem z dnia 12 października 2018 roku, żądając zapłaty kwoty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, 50.000 zł tytułem odszkodowania za pogorszenie sytuacji życiowej, 1.735,20 zł tytułem miesięcznej renty alimentacyjnej od dnia 1 czerwca 2017 r. do 31 grudnia 2018 r., 1.815,60 tytułem miesięcznej renty alimentacyjnej za okres od 1 stycznia 2018 r. na przyszłość.

Pismem z dnia 11 lutego 2019 roku pozwany potwierdził zarejestrowanie szkody powódki.

Decyzją z dnia 12 lutego 2019 roku pozwany przyznał powódce kwotę 21.000 zł tytułem zadośćuczynienia, natomiast odmówił wypłaty odszkodowania za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej. Decyzją z dnia 7 marca 2019 roku pozwany odmówił uznania roszczenia rentowego.

W dniu 27 marca 2019 roku powódka odwołała się od powyższych decyzji. Decyzją z dnia 9 kwietnia 2019 roku pozwany podtrzymał swoje stanowisko w zakresie roszczeń o zapłatę zadośćuczynienia i renty, natomiast decyzją z dnia 15 kwietnia 2019 roku pozwany przyznał powódce kwotę 5.000 zł tytułem odszkodowania z tytułu znacznego pogorszenia sytuacji.

/dowód: zgłoszenie szkody k.62-63v, pismo pozwanego z dnia 11.02.2019 roku k.64, pismo pozwanego z dnia 12.02.2019 roku k.65-65v, pismo pozwanego z dnia 7.03.2019 roku k.66-66v, reklamacja powódki z dnia 27.03.2019 roku k.67-70, pismo pozwanego z dnia 9.04.2019 roku k.71-72, pismo pozwanego z dnia 15.04.2019 roku k.73/

Sąd ustalił wyżej opisany stan faktyczny na podstawie wskazanych dowodów. Sąd nie czynił ustaleń z wyjaśnień informacyjnych powódki, gdyż wyjaśnienia złożone w trybie art. 212 kpc służą wyłącznie ustaleniu, jakie okoliczności są między stronami sporne. Udowodnieniu tych okoliczności służy natomiast przeprowadzenie postępowania dowodowego. W sprawie brak było możliwości przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron z ograniczeniem do przesłuchania powódki, jednak Sąd za pomocą innych środków dowodowych był w stanie wyrobić przekonanie co do stanu faktycznego i zgłoszonych przez strony żądań.

Sąd pominął wniosek interwenienta ubocznego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych na okoliczność przyczynienia się zmarłej do zaistnienia wypadku na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 kpc jako zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania. Interwenient uboczny podnosił, iż opinia przeprowadzona w postępowaniu karnym dotyczyła jedynie sprawstwa, a nie przyczynienia się, jednak zdaniem Sądu zakres tej opinii obejmował także badanie, czy piesza przyczyniła się do zaistnienia wypadku drogowego (pkt V tezy dowodowej opinii). W ocenie Sądu wnioski opinii nie są sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Sąd czynił ustalenia na podstawie opinii karnej na podstawie art. 278¹ kpc.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Podstawą odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku drogowego spowodowanego przez samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego, który w dacie wypadku nie korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej, jest przepis art. 98 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (stan na datę zdarzenia Dz.U. z 2016 r. poz. 2060) i art. 436 § 1 kc w związku z art. 435 kc.

Odpowiedzialność pozwanego za skutki wypadku była w niniejszej sprawie bezsporna.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do roszczenia powódki w zakresie zadośćuczynienia.

Podstawę prawną roszczenia powódki o zadośćuczynienie za wyrządzoną jej krzywdę stanowi art. 446 § 4 kc.

Zgodnie z art. 446 § 4 kc najbliższym członkom rodziny osoby zmarłej skutek popełnienia czynu niedozwolonego sąd może przyznać odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie stanowi formę rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej, doznanej krzywdy, a w szczególności cierpienia, bólu i poczucia osamotnienia po śmierci najbliższego członka rodziny. Celem zadośćuczynienia jest złagodzenie cierpień zarówno doznanych jak i tych które wystąpią w przyszłości. Zadośćuczynienie ma charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą doznaną przez poszkodowanego krzywdę. W tym kontekście krzywda jest ujmowana jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) oraz psychiczne (np. ujemne odczucia przeżywane w związku utratą osoby bliskiej, np., osamotnienie, tęsknota, poczucie pustki).

Pojęcie „sumy odpowiedniej” użyte w tymże przepisie ma w istocie charakter nieokreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria jakimi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Określenie wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę powinno się opierać na obiektywnych i sprawdzalnych kryteriach, kierować się jego celami i charakterem przy uwzględnieniu jednak indywidualnej sytuacji poszkodowanego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2002, IV CKN 1266/00 LEX nr 80722). Z uwagi na to, że zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, jego wysokość nie może być określona w wysokości symbolicznej, lecz winna przedstawiać pewną ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie przyznana suma pieniężna tytułem zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach i dostosowana do aktualnych stosunków majątkowych w społeczeństwie kraju, w którym mieszka poszkodowany.

Ustawodawca dla określenia kręgu osób uprawnionych posłużył się wyrażeniem „najbliższy członek rodziny”, a więc tym samym, które funkcjonowało już na gruncie art. 446 § 3 kc. Pojęcie to w piśmiennictwie i judykaturze ujmowane jest stosunkowo szeroko, obejmuje nie tylko rodziców i dzieci, ale i inne osoby spokrewnione ze zmarłym np. rodzeństwo. O tym, kto jest najbliższym członkiem rodziny decyduje faktyczny układ stosunków pomiędzy określonymi osobami, a nie formalna kolejność pokrewieństwa wynikająca w szczególności z przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, czy ewentualnie z powinowactwa. Aby więc ustalić, czy występujący o zadośćuczynienie jest najbliższym członkiem rodziny niezującego sąd powinien stwierdzić, czy istniała silna i pozytywna więź emocjonalna pomiędzy dochodzącym tego roszczenia a zmarłym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2011 r., III CSK 279/10, LEX nr 898254).

Na rozmiar krzywdy podlegającej naprawieniu przez zadośćuczynienie, o którym mowa w art. 446 § 4 kc, mają wpływ przede wszystkim: wstrząs psychiczny i cierpienia moralne wywołane śmiercią osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki po jej śmierci, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, rola w rodzinie pełniona przez osobę zmarłą, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem śmierci osoby bliskiej, stopień, w jakim pokrzywdzony będzie umiał odnaleźć się w nowej rzeczywistości i zdolność do jej zaakceptowania, wiek zarówno zmarłego, jak i pokrzywdzonego (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z 3 czerwca 2011 r., III CSK 279/10, niepubl.; z 20 grudnia 2012 r., IV CSK 192/12, niepubl.; z 10 maja 2012 r., IV CSK 416/11, niepubl.).

Oceniając żądanie zadośćuczynienia zgłoszone przez powódkę, wskazać należy na rodzaj i siłę więzów rodzinnych łączącą powódkę ze zmarłą oraz rolę, jaką zmarła pełniła w życiu powódki. Zmarła była dla powódki nie tylko osobą bliską, ale najbliższą. Powódka była od ponad 20 lat wdową, nie posiadała dzieci, mieszkała sama w domu. Z posiadanego rodzeństwa jedynie K. S. została w pobliskiej miejscowości i stała się nierozłącznym towarzyszem powódki, jak i również wszystkich ważniejszych wydarzeń życia (spotkania w klubie seniora, msze, święta). O charakterze tej relacji świadczą przede wszystkim słowa świadka A. S. (2), która podała, że powódka była „w pakiecie” z K. S.. W wyniku śmierci siostry powódka doświadczyła silnego urazu, który spowodował pogorszenie jej stanu psychicznego. Dodatkowo śmierć K. S. była nagła i niespodziewana, gdyż była osobą nad wyraz sprawną i aktywną jak na swój wiek. Obecnie powódka zmaga się z poczuciem osamotnienia, nie odzyskała spokoju wewnętrznego i emocjonalnej akceptacji utraty siostry.

Z uwagi na głęboką więź powódki z siostrą, a także ze względu na jeden z najbliższych stopni pokrewieństwa oraz codzienną obecność i wsparcie, powódka wciąż odczuwa i będzie odczuwać konsekwencje jej straty. Negatywne skutki utraty siostry będą przy tym odczuwalne przez powódkę z biegiem czasu coraz mocniej, bowiem nie będzie mogła ona liczyć na jej pomoc i wsparcie psychiczne, której potrzeba i zakres zwiększyły się u niej w ciągu ostatniego czasu. O ile pomoc w podstawowym zakresie pełni obecnie siostrzenica powódki, wskazać należy, iż jej obecność nie jest w stanie odtworzyć więzi ze zmarłą z uwagi na choćby różnicę wieku i zupełnie inne doświadczenia życiowe.

W ocenie Sądu odpowiednią sumą tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę doznaną przez powódkę, uwzględniając wypłaconą dotychczas kwotę przez pozwanego, będzie dodatkowa kwota 40.000 zł. Kwota ta niewątpliwie przedstawia ekonomicznie odczuwalną wartość i może pomóc w przystosowaniu się powódki do nowych warunków, dzięki czemu zostanie przywrócona równowaga zachwiana na skutek popełnienia czynu niedozwolonego.

Zarazem jednak pozostaje umiarkowana i adekwatna do zakresu doznanej przez nich krzywdy. W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Sąd od powyższej kwoty na podstawie art. 481 kc zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 14 marca 2019 r. do dnia zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu. W orzecnictwie jest już ugruntowane stanowisko, że jeżeli zobowiązany do spełnienia świadczenia z tytułu zadośćuczynienia pieniężnego nie spełnia świadczenia w terminie ustalonym zgodnie z art. 455 KC, bądź wynikającym z przepisu szczególnego (tj. art. 109 ust. 1 mającej zastosowanie w tej sprawie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych) poszkodowany może żądać zapłaty odsetek ustawowych od dnia opóźnienia począwszy od upływu tego terminu, w zakresie w jakim zasądzone na jego rzecz zadośćuczynienie należało mu się już w tym dniu. Jeżeli zaś sąd ustali, że żądane zadośćuczynienie w całości lub w części odpowiada rozmiarowi krzywdy istniejącej dopiero w chwili wyrokowania, uzasadnione jest zasądzenie odsetek od całości lub części tego świadczenia od tej daty (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2011 r., I CSK 243/10, z dnia 8 marca 2013 r., III CSK 192/12, z dnia 3 marca 2017 r., I CSK 213/16, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2019 r., II CSK 1/18). Wskazać należy, iż w toku postępowania likwidacyjnego pozwanemu były znane wszystkie okoliczności sprawy ujawnione w toku niniejszego postępowania, co pozwalało na właściwe ustalenie krzywdy powódki w ustawowym terminie 30 dni. W konsekwencji pozwany pozostawał w opóźnieniu z upływem tego terminu, a więc od dnia 14 marca 2019 r.

Interwenient uboczny podniósł zarzut przyczynienia się zmarłej do powstania szkody, wskazując, iż zmarła wjechała rowerem pod nadjeżdżający motocykl. Zgodnie z treścią art. 362 kc jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

Przyczynienie poszkodowanego ma miejsce wówczas, gdy szkoda jest skutkiem nie tylko zdarzenia, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy innego podmiotu, ale także zachowania się samego poszkodowanego. Przy odpowiedzialności na zasadzie ryzyka należy zmniejszyć odszkodowanie, zgodnie z art. 362 kc. „stosownie do okoliczności”. Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 27 kwietnia 1963 r. (por. IV CR 315/62, OSP 1964/10/194) wskazał, że w sytuacji, w której odpowiedzialność dłużnika oparta jest na zasadzie ryzyka, decydującym kryterium zmniejszenia odszkodowania może być jedynie porównanie wielkości niebezpieczeństwa, z jakim dla ogółu łączy się ruch mechanicznego środka komunikacji, z rozmiarem i wagą uchybień po stronie poszkodowanego.

W ocenie Sądu istnienie związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy zachowaniem poszkodowanej bezpośrednio a zdarzeniem szkodzącym nie jest równoznaczne z samym przyczynieniem się do powstania szkody. Z opinii biegłego jednoznacznie wynika, iż przyczyną zaistnienia wypadku było nieprawidłowe postępowanie motocyklisty polegające na jeździe z nadmierną prędkością (niemal 100 km/h), natomiast piesza nie miała możliwości dokonania właściwej oceny prędkości, z jaką poruszał się motocykl, gdyż zaczęła ona przekraczać jezdnię, gdy sprawca znajdował się w odległości aż 126 m (str. 11 opinii). Nie można zatem przypisać zmarłej w jakimkolwiek stopniu naruszenia reguł ostrożności, skoro nie miała ona możliwości, przez skrajnie nieodpowiedzialne zachowanie sprawcy, prawidłowo ocenić sytuacji na drodze. Nie bez znaczenia jest tutaj również wiek zmarłej (72 lata), który z pewnością wpływał na szybkość jej reakcji, a który winien po stronie sprawcy skutkować jeszcze bardziej zwiększoną szczególną ostrożnością i ograniczonym zaufaniem do takiego uczestnika ruchu. Przede wszystkim jednak przesądzający jest tutaj wniosek opinii zgodnie z którym gdyby motocyklista jechał z prędkością administracyjnie dozwoloną, nie musiałby podejmować żadnych działań obronnych, bowiem piesza w takim przypadku zdążyłaby zejść z toru ruchu motocykla i do wypadku by nie doszło.

Postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie karnej nie wykazało okoliczności podnoszonej przez interwenienta ubocznego, jakoby zmarła przejeżdżała rowerem przez jezdnię, co miało przełożenie na opis czynu przypisanego sprawcy. Ponadto sam interwenient uboczny nie przedstawił w niniejszej sprawie na ten fakt żadnych dowodów.

W konsekwencji Sąd przyjął, że jedyną przyczyną przedmiotowego zdarzenia było wyłącznie zachowanie kierującego motocyklem.

Powódka wniosła także o zasądzenie renty alimentacyjnej.

Zgodnie z art. 446 § 2 zd. 1 kc osoba, względem której ciążył na zmarłym ustawowy obowiązek alimentacyjny, może żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody renty obliczonej stosownie do potrzeb poszkodowanego oraz do możliwości zarobkowych i majątkowych zmarłego przez czas prawdopodobnego trwania obowiązku alimentacyjnego.

W ocenie Sądu na zmarłej K. S. nie ciążył jednak wobec powódki ustawowy obowiązek alimentacyjny, ponieważ powódka nie znajdowała się i nadal nie znajduje w niedostatku (art. 128 kro w związku z art. 133 § 2 kro). Powódka otrzymywała i otrzymuje emeryturę wraz z dodatkami w kwocie ok. 1.300 zł miesięcznie oraz korzystała i może korzystać nieodpłatnie z nieruchomości w ramach służebności osobistej.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie znajduje zastosowanie art. 446 § 2 zd. 2 kc, przewidujący tzw. rentę fakultatywną, zgodnie z którym takiej samej renty mogą żądać inne osoby bliskie, którym zmarły dobrowolnie i stale dostarczał środków utrzymania, jeżeli z okoliczności wynika, że wymagają tego zasady współżycia społecznego.

Pojęcie środków utrzymania, chociaż wyznaczone celami alimentacyjnymi, powinno być rozumiane szeroko i nie może być ograniczone wyłącznie do kosztów życia codziennego, ale obejmuje też takie elementy, jak np. zaspokajanie potrzeb edukacyjnych, kulturalnych czy opiekuńczych ze strony zmarłego poszkodowanego. Dobrowolność z kolei to nie tylko brak formalnego obowiązku świadczenia po stronie zmarłego poszkodowanego, ale spełnianie tych świadczeń w wyniku jego swobodnej decyzji, a więc bez presji, groźby czy szantażu innych osób. Natomiast ocena zasadności renty w świetle zasad współżycia społecznego wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności: zarówno sytuacji majątkowej zmarłego, typu relacji wiążących zmarłego z osobą otrzymującą stale świadczenia, czasu trwania tych świadczeń, jak i rodzaju oraz poziomu zaspokajanych potrzeb.

W ocenie Sądu zatem K. S. swoim zachowaniem dobrowolnie i stale dostarczała środków utrzymania powódce, czym przyjęła na siebie obowiązek alimentacyjny. Świadczenia zmarłej na rzecz powódki stanowiły ekwiwalent dobrowolnego i stałego dostarczania środków utrzymania poprzez osobiste starania. Zmarła wykonywała swój obowiązek alimentacyjny poprzez podejmowanie działań mających na celu zaspokajanie codziennych potrzeb powódki, będącej w zasadzie osobą niepełnosprawną, przez starania osobiste, takie jak: działania porządkowe, działania pielęgnacyjne i działania opiekuńcze (art. 135 § 2 kro). Siostra powódki nie tylko opiekowała się powódką i pielęgnowała ją z uwagi na jej stan zdrowia, ale także pomagała jej w codziennych potrzebach jak gotowanie czy przyrządzanie posiłków, pranie i sprzątanie.

K. S. pomagała powódce, podczas gdy nie łączyła ich umowa dożywocia, a jedynie umowa przekazania gospodarstwa w zamian za emeryturę, która nie przewidywała po stronie zmarłej takiego obowiązku. Sama umowa przekazania gospodarstwa posługuje się pojęciem nieodpłatnego przeniesienia własności (§ 3 umowy), natomiast przekazanie w zamian za dożycie czyniłoby przekazanie to odpłatnym. Dlatego też zachowanie zmarłej w ocenie Sądu stanowiło przejaw dobrowolnej chęci niesienia pomocy i opieki starszej i schorowanej siostrze. W konsekwencji argumentacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Pozostałe rodzeństwo powódki nie czyniło natomiast żadnych nakładów czy starań na rzecz jej utrzymania. Dlatego też nie zasługuje na uwzględnienie stanowisko pozwanego, iż obowiązek alimentacyjny względem powódki ciąży również na nich. Ustawowy obowiązek alimentacyjny pomiędzy rodzeństwem uzależniony jest od przesłanki niedostatku, która u powódki nie występowała, natomiast K. S. przyjęła na siebie ten obowiązek dobrowolnie.

Rolą renty z art. 446 § 2 kc jest naprawienie szkody przez wyrównanie uszczerbku majątkowego osoby uprawnionej, jakiego doznała na skutek śmierci osoby obowiązanej do alimentowania jej. Zatem koniecznym jest przyrównanie sytuacji osoby uprawnionej z hipotetyczną sytuacją, w jakiej osoba ta by się znajdowała, gdyby nie śmierć zobowiązanego do alimentacji. Renta przyznana w oparciu o art. 446 § 2 kc może być wyższa od potencjalnych

alimentów w tym znaczeniu, że jej wysokość może pozwalać na pokrycie nie tylko usprawiedliwionych potrzeb osoby uprawnionej, ale także tych wykraczających poza usprawiedliwione potrzeby. Tym niemniej zawsze zakres zaspokojenia tych potrzeb jest limitowany przez możliwości zarobkowe i majątkowe osoby obowiązanej do alimentacji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 lipca 2017 r., I ACA 203/17, Legalis 1658134). W konsekwencji przy ustalaniu wysokości renty powinna być brana pod uwagę hipotetyczna wysokość świadczeń alimentacyjnych, do jakich byłby zobowiązany zmarły.

W konsekwencji nie zasługuje na uwzględnienie sposobów wyliczenia należnej powódce renty zaproponowany przez nią w pozwie. Wartość sprawowanej opieki nie wpływa bowiem na wysokość obowiązku alimentacyjnego, niezależnie od jej odszkodowawczego charakteru.

Zmarła uzyskiwała dochód podobny do powódki tj. 1.200 – 1.300 zł miesięcznie, a także była właścicielką nieruchomości, którą jednak zajmowała powódka. W ocenie Sądu obowiązek alimentacyjny zmarłej, mając na uwadze jej możliwości zarobowe, należy wycenić na kwotę 500 zł miesięcznie. Kwota ta w ocenie Sądu pozwoli na pokrycie części usprawiedliwionych potrzeb powódki, w szczególności pozwoli opłacić niezbędną pomoc z uwagi na stan jej zdrowia. Żądanie powódki było przy tym usprawiedliwione w świetle zasad współżycia społecznego

W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 11.000 złotych tytułem skapitalizowanej renty za okres od 1 czerwca 2017 roku do 31 marca 2019 roku (500 zł x 22 miesiące) oraz kwotę po 500 złotych miesięcznie tytułem renty płatnej do 10-ego dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminu płatności, poczynając od dnia 1 kwietnia 2019 roku i na przyszłość.

Od kwoty skapitalizowanej renty na podstawie art. 481 kc Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 14 marca 2019 roku do dnia zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu, mając na uwadze poczynione wcześniej rozważania na terminu płatności odsetek. Powódka wniosła o zasądzenie odszkodowania z tytułu pogorszenia się jej sytuacji życiowej.

Zgodnie z art. 446 § 3 kc sąd może ponadto przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego stosowne odszkodowanie, jeżeli wskutek jego śmierci nastąpiło znaczne pogorszenie ich sytuacji życiowej.

W obecnym systemie prawa osoba będąca najbliższym członkiem rodziny zmarłego może niezależnie dochodzić dwóch roszczeń - na podstawie art. 446 § 3 kc odszkodowania, jeżeli wskutek śmierci nastąpiło znaczne pogorszenie jej sytuacji życiowej i na podstawie art. 446 § 4 kc zadośćuczynienia za doznana krzywdę.

Sąd stoi na stanowisku, że art. 446 § 4 kc nie wymusza samo przez się zmiany interpretacji art. 446 § 3 kc. Decydujące jest bowiem, że pod pojęciem znacznego pogorszenia sytuacji życiowej, o jakim mowa w art. 446 § 3 kc należy rozumieć nie tylko pogorszenie się sytuacji materialnej osoby bliskiej zmarłego poszkodowanego, ale także pogorszenie się sytuacji takiej osoby w zakresie pozaekonomicznym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 29 lipca 2009 r., I ACA 308/09). Sam ból, poczucie osamotnienia, krzywdy i zawiedzionych nadziei po śmierci osoby bliskiej nie stanowią podstawy do żądania odszkodowania na podstawie art. 446 § 3 kc, ale jeśli te negatywne emocje wywołały osłabienie aktywności życiowej i motywacji do przezwyciężania trudności dnia codziennego, to można na zasadzie domniemań faktycznych (art. 231 kpc) przyjąć, że pogorszyły one dotychczasową sytuację życiową osoby z najbliższego kręgu rodziny zmarłego. Użyty w art. 446 § 3 kc zwrot „znaczne pogorszenie sytuacji życiowej” należy więc odczytywać nie tylko w materialnym aspekcie zmienionej sytuacji bliskiego członka rodziny zmarłego, ale w szerszym kontekście, uwzględniającym przesłanki pozaekonomiczne określające tę sytuację (np. utratę oczekiwania przez osobę poszkodowaną na pomoc i wsparcie członka rodziny, których mogła ona zasadnie spodziewać się w chwilach wymagających takich zachowań, zwłaszcza w razie choroby). „Znaczne pogorszenie sytuacji życiowej” to więc także cierpienia psychiczne, ale tylko wówczas gdy są one przyczyną lub występują obok uszczerbku majątkowego, nie zaś samoistnie (wyrok SN z dnia 3 grudnia 2010 r., I PK 88/10, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 sierpnia 2012 r., I ACA 86/12). W ramach ustalania rozmiaru szkody uwzględnia się takie czynniki niewymierne, jak utrata oczekiwanego wsparcia na przyszłość (nie tylko materialnego), cierpienie związane z utratą osoby bliskiej i osłabienie aktywności życiowej oraz motywacji do przezwyciężania trudności życia codziennego, pogorszenie stanu zdrowia w następstwie cierpienia i poczucia krzywdy z powodu utraty osoby bliskiej. Znaczenie mają wówczas zarówno

ujemne następstwa o charakterze majątkowym, jak i niemajątkowym w sferze dóbr niematerialnych uprawnionego wywołanych przez śmierć osoby bliskiej, już istniejące oraz dające się przewidzieć w przyszłości na podstawie zasad doświadczenia życiowego. Ich ocena powinna być oparta na szczegółowej analizie sytuacji osoby uprawnionej z uwzględnieniem wszystkich okoliczności, które mają wpływ na jej warunki i trudności życiowe, stan zdrowia (w tym jego ewentualne pogorszenie wywołane śmiercią osoby najbliższej), wiek, stosunki rodzinne i majątkowe.

Również przyznanie na rzecz uprawnionego renty, o której mowa w art. 446 § 2 kc, co do zasady nie wyklucza możliwości przyznania odszkodowania, o którym mowa w art. 446 § 3 kc, o ile zachodzą ku temu przesłanki. Zazwyczaj poza podstawowymi świadczeniami, które zostały utracone w związku ze śmiercią osoby bliskiej, a które kompensowane są właśnie poprzez rentę, pozostaje pewna sfera, mająca charakter majątkowy, czasem trudny do ścisłego uchwycenia, która nie ulega kompensacji w ramach renty. Zwrócić również należy uwagę, iż rolą odszkodowania wskazanego w art. 446 § 3 kc przyznawanego w razie znacznego pogorszenia sytuacji życiowej, jest kompensacja takich świadczeń, jak pomoc osoby bliskiej, opieka, wychowanie, czy szeroko rozumiane wsparcie życiowe (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 listopada 2019 r., VI ACA 217/19, Legalis numer 2331142).

Warunkiem przyznania odszkodowania z tytułu znacznego pogorszenia sytuacji życiowej jest istnienie normalnego związku przyczynowego (art. 361 kc) między śmiercią bezpośrednio poszkodowanego a znacznym pogorszeniem się sytuacji życiowej osoby występującej z roszczeniem.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż sytuacja życiowa powódki niewątpliwie uległa znacznemu pogorszeniu na skutek śmierci siostry. Gdyby K. S. nadal żyła, mogłaby przyjąć do siebie powódkę, gdzie miałaby ona o wiele lepsze warunki życiowe, a także miałaby zapewnioną całodobową pomoc siostry. Na skutek śmierci siostry powódka utraciła realną możliwość polepszenia warunków życia. Jest to tym bardziej dotkliwie, iż jej stan zdrowia ulega stopniowemu pogarszaniu się.

Zmarła nieodpłatnie sprawowała nad powódką opiekę, w tym dbała o jej właściwe leczenie, co powodowało, iż po stronie powódki nie występowały wydatki związane ze specjalistycznymi usługami opiekuńczymi. Pozwany w toku postępowania podnosił, iż powódka miała możliwość skorzystania z opieki oferowanej przez pobliski (...) w Ż., jednakże opieka taka nie dorównywałaby swoim zakresem i poziomem pomocy oferowanej przez zmarłą, a powódka nie miałaby takiego poczucia bezpieczeństwa, tak potrzebnego przy jej schorzeniach psychicznych. Siostra powódki nieodpłatnie pomagała powódce w codziennych czynnościach jak przyrządzanie posiłków, pranie, sprzątanie i zakupy. Powyższe niewątpliwie pozwalało powódce na zmniejszenie wydatków związanych z zaspokajaniem własnych potrzeb.

Powódka wykazała niekorzystne zmiany w jej sytuacji materialnej oraz w sferze dóbr niematerialnych, które uzasadniają przyznanie jej odszkodowania z tytułu znacznego pogorszenia sytuacji życiowej.

W konsekwencji stosownym odszkodowaniem należnym powódce, uwzględniającym zasadę pełnego odszkodowania i jego funkcję kompensacyjną, a także wszystkie kryteria brane pod uwagę przy ocenie pogorszenia sytuacji życiowej osoby najbliższej, w tym trudno wymierzalne wartości ekonomiczne, będzie kwota 15.000 zł. Odliczając zaś dotychczas wypłaconą w postępowaniu likwidacyjnym kwotę 5.000 zł, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.000 zł.

Sąd na podstawie art. 481 kc zasądził od powyższej kwoty odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 14 marca 2019 r. do dnia zapłaty. W tym zakresie również pozostają aktualne rozważania poczynione przy okazji zasądzenia odsetek od przyznanej kwoty zadośćuczynienia.

W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił jako bezzasadne.

Z uwagi na to, iż powództwo zostało uwzględnione częściowo w około 50%, Sąd na podstawie art. 100 zd. 1 kpc zniósł wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 zd. 1 kpc, Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego kwotę 3.350 zł tytułem opłaty oraz kwotę 391 zł tytułem wydatków poniesionych w sprawie proporcjonalnie do uwzględnionej części powództwa.

Jednocześnie Sąd nie obciążył powódki kosztami procesu na podstawie art. 102 kpc, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim. Sąd miał na uwadze sytuację osobistą i finansową powódki, jak również charakter dochodzonego roszczenia.

SSO Alina Gąsior

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda i pełnomocnikowi pozwanego.

SSO Alina Gąsior